

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
JOSEP PLANAS, director financer
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRICIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, cap de sistemes

**DESCENTRALITZACIÓ IGUAL
A DESENVOLUPAMENT**
**Ramon Tremosa
i Balcells**

**Professor de teoria econòmica
de la UB**
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI
**Maragall
juga a
l'atac**

Estatut i unitat de mercat

Del nou Estatut en diuen que trenca la unitat del mercat espanyol. El que trenca una unitat de mercat són les barreres a la mobilitat dels factors de producció (capital i treball) i no l'existència de 50 models de finançament diferents. Això ho subscriu també Antoni Zabalza, exsecretari d'Estat d'Hisenda i catedràtic d'hisenda pública, amb qui vaig coincidir fa un any a les Balears parlant de finançament autonòmic (i on Zabalza va fer una crítica duríssima de les balances fiscals de la Fundació FUNCAS davant d'un dels seus autors, Pablo Alcaide, per la seva manca de rigor i de metodologia: aquelles balances no oficials que reproduïen tots els diaris de la capital i en què sempre Madrid "és la que més aporta").

PER QUÈ, PER EXEMPLE, UN ATURAT DE LLARGA durada de Jaén no es desplaça a treballar, no ja a Madrid o Barcelona, sinó a la veïna Màlaga, on la taxa d'atur és quasi la meitat de baixa que a Jaén? La rigidesa del mercat de l'habitatge a Espanya sí que constitueix una barrera a la mobilitat dels treballadors, limitada entre altres raons per la insuficient oferta del mercat de lloguer. I això en bona part és resultat de la insuficiència de garanties jurídiques als propietaris per incompliment de pagament dels arrendataris. Recordo que a Catalunya Ràdio en Sergi Pàmies parlava irònicament de l'autèntica ocupació intel·ligent: fer un contracte, al cap de tres mesos deixar de pagar, viure de franc durant dos anys i just abans del judici desocupar l'immoble (per evitar això a Suïssa o als Estats Units el propietari pot desnonar el llogater si no paga en dos mesos).

LA UNITAT DE MERCAT ÉS UNA LLIURE CIRCULACIÓ de béns sense duanes ni barreres aranzelàries, que rutila encara millor si disposa d'una moneda única. Avui la Unió Europea garanteix aquesta unitat i són els Estats els que després concreten l'aplicació d'aquest marc genèric, alguns de manera centralitzada i altres de manera federal; és a dir, que en l'elaboració dels marcs específics (normes i reglaments de qualitat, de seguretat, etiquetatge, etc.) i de la fiscalitat empresarial hi participen o bé només els governs dels Estats o bé també els governs regionals. Així, comprar un cotxe fabricat a Vitòria per una multinacional alemanya i que aquesta pagui tots els impostos a la Diputació Foral d'Àlaba no trenca la unitat de mercat: al contrari, potser aquesta empresa no estaria instal·lada prop de Vitòria si no fos pel concert econòmic que també defensen PSOE i PP al País Basc. S'entén molt bé que no agradi a Madrid generalitzar aquest model, que va en detriment del centralisme que practiquen i defensen; que ho diguin, però, clarament i que no confonguin ni espantin la gent.

ELS PAÏSOS MÉS DESENVOLUPATS NO SÓN PAS per casualitat els països més descentralitzats. A Alemanya són agències tributàries dels 17 Estats federals, i no el govern de Berlín, les que recapten tots els grans impostos, llevat dels drets de les duanes i de l'impost especial sobre la cervesa; després fan elevats pagaments entre ells d'acord amb els mecanismes de "solidaritat horitzontal", sense que els diners passin per la capital. Aquestes agènci-

GUILLEM CIFRÉ

**"És bo que els contribuents
sàpiguen qui és el titular
normatiu de cada impost i a quin
govern fan responsable de la
càrrega fiscal que suporten"**

es són una garantia de suficiència financera dels poders regionals i no trenquen la unitat de mercat. I encara menys es trenca als Estats Units, on els 52 Estats gaudeixen d'una gran capacitat per crear i suprimir impostos, i per poder alterar tipus impositius, i fins i tot disposen de tribunals superiors de justícia que, en molts àmbits mercantils, són instància última.

LA GENERALITAT NO HA EXERCIT LES COMPETÈNCIES i els recursos que ara demana, però l'experiència internacional mostra que la proximitat de regulador a la "cultura local de negoci" és una font d'eficiència i de competitivitat. Per això llegir el document 23/2005 de la Fundació FAES, on el Sr. Velarde diu que el nou Estatut ens equipararà a Corea del Nord, fa riure. França i Itàlia avui avancen vers la descentralització i Alemanya

està considerant una reforma del Senat que, a canvi d'eliminar dret de veto, atorgui més percentatges d'impostos i més capacitat normativa als Estats federals: com passa als Estats Units, s'estudia que els Estats federals alemanys puguin practicar més competència fiscal entre ells.

EL NOU ESTATUT EN RESPONSABILITAT FISCAL és massa genèric, en no haver-hi una delimitació clara de les competències normatives per nivells de govern, element bàsic dels sistemes federals de finançament (potser per sortir del pas?). Com afirma també Antoni Zabalza, aquesta és una forma molt vaga d'assignar responsabilitats i hauria estat millor assignar impostos sencers a la Generalitat amb competència normativa plena (per exemple, l'estratègic impost de societats, que s'està demostrant clau a Europa per a incentivar fiscalment la reconversió industrial), tot distingint-los d'altres impostos que pertanyin a altres nivells de govern. És bo que els contribuents sàpiguen qui és el titular normatiu de cada impost i a quin govern fan responsable de la càrrega fiscal que suporten. Amb tanta vaguetat és difícil que el nou Estatut provoqui grans ruptures.

AHIR EL MINISTRE SOLBES PARLAVA DE RECUPERAR tot l'IVA i de retenir tot sencer a Madrid l'impost de societats, que són els dos grans impostos de futur, a canvi d'encolomar-nos tot l'IRPF, un impost molt car de gestionar i que va de baixa a tot arreu: aquest seria un molt mal negoci.

**Marçal
Sintes**

Ben dissenyada i ben coreografiada per l' spin doctor presidencial Jordi Mercader la roda de premsa de Pasqual Maragall. Per primera vegada en quasi dos anys el president es va veure dimarts en l'obligació de comparèixer davant dels periodistes, sens dubte perquè el moment és especialment delicat. Ens trobem davant la negociació de l'Estatut a Madrid, negociació que serà decisiva per a la política catalana i espanyola, i, d'altra banda, les sempre difícils relacions entre Maragall i el PSC estan notòriament enrarides. Aparentment en bona forma, Maragall va llançar els missatges que tenia previstos, dirigits principalment als seus companys d'aquí i d'allà, als quals va voler deixar clar que no s'arronsa. Així, en una frase que va semblar una premeditada declaració d'intencions, va subratllar que no se sent pressionat pel PSC, sinó pressionador. I, certament, pel que es va poder veure, continua disposat a jugar a l'atac i a tocar els nassos a molts dels seus companys de partit i de viatge. En primer lloc, va recalcar que vol presentar-se a les eleccions i complir dos mandats. És un pas endavant per desarmar aquells que, a Barcelona i a Madrid, somien de canviar-lo i estalviar-se així els constants maldecaps que l'heterodòxia i la tendència a la frivolitat del president els provoca. Segon missatge: si l'Estatut és "mutilat" el Parlament de Catalunya l'hauria de retirar. Maragall advertia així que no pensa empassar-se sense més el plat que els socialistes espanyols li posin a taula. En definitiva, un Maragall tocat però no enfonsat va fer honor al seu sobrenom: *la gota malaia*.
m.sintes@hotmail.com